

תת"ע 10491/02/19 - תומר גלעדי נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה

תת"ע 10491-02-19 מדינת ישראל נ' תומר גלעדי

בפני	כבוד השופט טל פרי
מבקש	תומר גלעדי
נגד	
משיבה	מדינת ישראל

החלטה

לפניי בקשה לפי סעיף 80 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "החוק"), במסגרתה עתר המבקש לקבלת החזר הוצאות, וזאת לאחר שהמשיבה הודיעה על חזרתה מכתב האישום נגדו.

הרקע לבקשה:

ביום 8.8.18 נרשמה לחובת המבקש הודעת תשלום קנס (להלן: "הדוח") בגין עצירת רכב באופן שיש בו משום הפרעה לתנועה, בניגוד לתקנה 71 (1) לתקנות התעבורה.

המבקש הגיש בקשה להישפט והדיון נקבע להקראה ליום 11.4.19.

בישיבת ההקראה טען המבקש שרכבו לא הפריע לתנועה והציג תמונות לתמיכה בטענותיו.

עוד באותו מועד הסכימה המשיבה לחזור בה מהאישום.

טענות הצדדים:

המבקש טוען כי בסמוך לקבלת הדוח פנה הוא למשטרת ישראל, בכתב, ועתר לביטול הדו"ח אך האחרונה סירבה לבקשתו בהעדר כל הסבר.

המבקש עותר לפיצוי בגובה ₪ 5,000 וזאת בגין עוגמת נפש, השחתת זמנו והעובדה כי נאלץ להתייצב לדיון בבית המשפט.

המשיבה מתנגדת לבקשה. המשיבה טוענת כי פעלה כראוי והודיעה, כבר בישיבת ההקראה, על חזרה מהאישום. המשיבה טוענת כי לא התקיים התנאי על פיו לא היה יסוד לאישום וכן מציינת כי העובדה כי טענותיו של המבקש נבדקו והתקבלו עוד במועד ההקראה משמעותם כי המשיבה פעלה כדין ולפיכך אין מקום לקבל את הבקשה.

דין והכרעה:

סעיף 80(א) לחוק העונשין, קובע כהיא לישנא:

"משפט שנפתח שלא דרך קובלנה וראה בית המשפט שלא היה יסוד להאשמה, או שראה נסיבות אחרות המצדיקות זאת, רשאי הוא לצוות כי אוצר המדינה ישלם לנאשם הוצאות הגנתו ופיצוי על מעצרו או מאסרו בשל האשמה שממנה זוכה, או בשל אישום שבוטל לפי סעיף 94(ב) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 בסכום שייראה לבית המשפט; במשפט שמנהל קובל רשאי בית המשפט להטיל על הקובל תשלום כאמור".

דהיינו, על פי סעיף 80 כאמור, על הנאשם הנטל להוכיח שני תנאים מצטברים, בבקשתו לפיצוי,

האחד כי זוכה בדינו, או שהאישום נגדו בוטל מכוח סעיף 94(ב) לחסד"פ והתנאי השני - שלא היה

יסוד לאשמה או שישנן נסיבות אחרות המצדיקות הטלת פיצוי.

יודגש, כי אפילו מתקיימות שתי העילות אין בית המשפט מחויב לפסוק הוצאות או פיצויים, אלא סמכותו היא סמכות רשות.

כפי שנפסק בע"פ 4466/98 ראמי דבש נ' מדינת ישראל (להלן "**פסק דין דבש**") על בית המשפט לבחון

את תשתית הראיות שהייתה בפני התביעה עובר להגשת כתב האישום על מנת להיווכח האם היה

יסוד להאשמה. בית המשפט בוחן האם התביעה פעלה באופן סביר ובתום לב והאם על סמך החומר

שהיה מונח לפני התובע היה תובע סביר מגיש כתב אישום. וכך נקבע:

"אין די בכך שניווכח כי נאשם זוכה במשפטו. זיכויו של נאשם הוא תנאי מוקדם והכרחי אך אין הוא תנאי מספיק. שומה עליו על בית-המשפט להוסיף ולבדוק את תשתית הראיות שהייתה עובר להגשת כתב האישום לבית-המשפט, שרק כך יוכל להגיע לכלל מסקנה אם היה ואם לא היה יסוד להאשמתו של פלוני בדין פלילי ... במקום שהתביעה נהגה בסבירות ובזהירות ראויה, כראוי לתביעה, לא נאמר כי לא היה יסוד להאשמה גם אם בערבו של יום יצא נאשם זכאי בדינו.. ואילו אם התביעה נהגה שלא בסבירות ושלא בזהירות ראויה, תישא המדינה בהוצאותיו של הנאשם ותיאלץ לפצותו על מעצרו ועל מאסרו...המושג 'לא היה יסוד לאשמה' מצייר מצב

קיצוני של אי-סבירות בולטת, וגם אם אמרנו כי המושג 'לא היה יסוד' פורש עצמו לא אך על מקרים קיצוניים שבהם לא היה כל יסוד להאשמה אלא גם על סוגי מקרים שבהם יסוד ההאשמה הוא יסוד רעוע... גם אז לא נוכל להרחיק לכת רב מכך"..

בעניינו של המבקש לא מתקיים התנאי כי לא היה יסוד להגשת כתב האישום. כמו כן, לא מצאתי כי לנאשם קמה עילת זכאות מכוח "נסיבות אחרות המצדיקות זאת".

הפסיקה התייחסה לקיומן של נסיבות אחרות מטעמי צדק, נסיבות בהן נגרם עוול לנאשם, כאשר נאשם הועמד לדין תוך עלילת שווא, כאשר נגרמו לנאשם סבל ונזק משמעותי או במקרה של זיכוי מוחלט וכך נקבע בפסק דין דבש :

"במקום שבית-המשפט סבר כי התנהגות התביעה היתה התנהגות ראויה ורצויה, ניתן לגורם זה משקל לשלילת חיובה של המדינה בפיצוי ובשיפוי הנאשם.

כך, למשל, מקום שהתביעה שקלה מחדש את עמדתה והחליטה לחזור בה מן האישום, נפסק כי אין לחייבה בהוצאות הגם שלא חל שינוי בנסיבות; טעם הדבר : יש לעודד את התביעה, ושלא לרפות את ידיה, לשקול מחדש המשך ניהולו של הליך הפלילי, ועל דרך זו להקטין את הנזק והטרחה העלולים לבוא על הנאשם".

עיון בדוח מלמד כי, על פניו, קיימות ראיות לכאורה להוכחת המיוחס למבקש. זאת ועוד, עיון בחלופת המכתבים שנערכה בין המשטרה למבקש, אשר צורפה לבקשה, מלמדת כי המשטרה לא שקטה על שמריה, פנתה לשוטר עורך הדו"ח לצורך בירור נסיבות האירוע ואף הודיעה למבקש כי טענותיו נדחו ובאפשרותו להגיש בקשה להישפט- זכות אותה מיצה המבקש.

המשיבה הודיעה על חזרה מאישום עוד בטרם נקבע התיק לשמיעת ראיות ומיד לאחר שצפתה בתמונות, אותן הציג המבקש, **במועד ההקראה הראשונה** בבית המשפט. על כן סבורני כי המשיבה עשתה ככל אשר לאל ידה על מנת לצמצם נזקי המבקש ולפיכך יש לראות בהתנהגותה ראויה.

לא זו אף זו, המבקש עתר להוצאות בסך 5,000 ₪ מבלי שהוכיח נזקים אשר נגרמו לו, לא צירף כל תחשיב מהיכן שואב הוא את הסך האמור ולא הוכיח כי נגרם לו נזק כלכלי. בנסיבות אלה לא מצאתי מקום לפצות את המבקש על עגמת הנפש שנגרמה לו- עם כל ההבנה למצבו.

סוף דבר

לא מצאתי כי מתקיימות לפני עילות המזכות את המבקש בהוצאות. מצאתי קיומו של יסוד לאישום. לא מצאתי כי נפל

דופי בהתנהגותה של המשיבה. טענותיו של המבקש נבדקו באופן מידי על ידי התביעה והתביעה פעלה לסגירת התיק באופן מיידי.

מכל האמור, הבקשה נדחית.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, כ"ז תמוז תשע"ט, 30 יולי 2019, בהעדר הצדדים.